

Siakse hoofdrebellens. [fol. 1590] Maar daar het bestuur zelf veronderstelt dat de Riauers, die van zeeroof worden verdacht, ze wel eens voor slechte zaken konden gebruiken, zijn 20 vaten nog te veel. Daarom is het bevolen terughoudend met zulke leveranties te zijn. In zijn brief van 17 oktober 1763 meldt het bestuur over Linggi dat, hoewel de hoofden er zich tegen hadden verzet en het bestuur het had afgeraden, Radja Hadil van Rembau zijn hof uit de bovenlanden naar Pedas beneden aan de rivier heeft verplaatst. In de brief van 29 maart schreef het bestuur al dat hij zo des te beter een smokkelhandel in tin met buitenlanders zou kunnen opzetten. Hieruit blijkt wederom dat de vorsten aan Straat Malakka slechts door geweld, of het dreigen daarmee, de verdragen naleven. Volgens de eerstgenoemde brief toonde de radja van Riau zijn geringe eerbied voor de Compagnie door te weigeren [fol. 1591] om een gevluchte korporaal, die het christendom had afgezworen, uit te leveren. Deze ongelukkige zou evenwel, volgens de berichten, kort daarop onder ellendige omstandigheden zijn gestorven. Het verzoek van de vorst en zijn groten om deze weigering voor eenmaal te dulden, moest volgens het bestuur wel ingewilligd worden. Het garnizoen bestaat maar uit 140 gezonde militairen en bij de geringste beweging vluchten de vorst en zijn groten de bergen in, waarvandaan zij de landerijen rondom Malakka afstropen en de bevolking, zoals is gebleken, veel schade berokkenen. Uit vrees voor een onvriendelijke behandeling van de bevolking van Rembau te schuw geweest om te Malakka tin te leveren. Door zijn verzekering van goedwillendheid kon het bestuur overigens melden dat de leverantie, vooral te Selangor, zozeer was toegenomen dat er 500.000 lb tin in inktkokers en 222.410 lb in blokken in de pakhuizen in voorraad is. Volgens de laatste brief heeft hiertoe bijgedragen dat Straat Malakka tamelijk vrij is geweest van Engelse smokkelaars. [fol. 1592] Betreffende de vreemde naties melden de brieven dat er een smaldeel Engelse schepen is gepasseerd. Commandeur Peter Maclechine van het compagnies oorlogsschip de Earl Temple, die daarna zijn schip in Batavia liet repareren, kreeg de 4728½ lb gezouten vlees en spek, die het bestuur van de Engelsen had overgenomen, terug. Andere verstrekkingen zijn goedgekeurd. Het bestuur heeft het verzoek van de Engelse generaal-majoor William Draper om f 22.000,- te mogen ontvangen tegen een wissel op de schatkist van Engeland afgewezen. Op de vraag hoe voortaan hierin te handelen, is op 13 mei 1763 besloten dat het lenen van geld en het leveren van uitrustingsstukken en ammunitie aan Engelse schepen of dienaren uitdrukkelijk verboden is, tenzij ze deze beslist nodig hebben om de zee op te gaan. Dit is geheel in overeenstemming met de brief van Heren XVII [fol. 1593] van 11 november 1762. Omdat het punt van de Engelsen zo belangrijk is, is het weer oprichten van de vlaggenstok en het hijsen van de vlag bij de komst van vreemde schepen goedgekeurd. Zo kunnen de beslissingen van 11 september en 6 oktober 1750, en het bijvoegsel bij de instructie voor hoofdofficieren-ter-zee van 7 december 1756 nageleefd worden. Zo kan alle onwetendheid weggenomen worden. In de brief van 29 maart meldde het bestuur dat de Engelse oorlogsschepen onder admiraal Samuel Cornish noch op weg naar, noch op de terugweg van Manilla hebben gegroet. Zulke onbeleefdheden dienen onder naburen, vrienden en bondgenoten niet voor te komen, zeker daar er aan de vloot van Cornish, zowel als aan diens landgenoten, zoveel vriendschap werd betoond. Men heeft er zijn verbazing over uitgesproken dat deze vloot van geld en uitrustingsgoederen werd voorzien. [fol. 1594] Dit is tegen de daar berustende uitdrukkelijke bevelen. Het bestuur heeft zich door paniek om een mogelijk protest tegen het weigeren van water en brandhout laten leiden. Als het de orders van zijn superieuren had nageleefd, dan was het genoeg gedekt geweest tegen alle protesten. Die zijn meestal niets anders dan het gebruikelijke chantagemiddel van de partij die in het nauw gebracht is. De orders in deze zijn vernieuwd en er is nog eens op gewezen dat het toen, en ook nu, de uitdrukkelijke wens was dat schepen die weigerden te groeten, niet in de haven werden toegelaten en uitsluitend water en brandhout zouden krijgen. Als zo te werk wordt gegaan dan zal de Engelsen de lust om onbeschoft gedrag te vertonen wel ontnomen worden en zal dit voor hen de vaart en handel op Malakka bemoeilijken. De goede uitwerking van dit verbod bleek al dadelijk. [fol. 1595] Toen kapitein Johan Mathison met het Engelse oorlogsschip de Panther, dat nu